מב.

וכי תימא דילמא אשתייר אי הכי חיישינן

שמא נשתייר מבעי ליה אלא לרבא נמי שהטבילוה במטה ולא קשיא כאן במתהפכת

כאן בשאינה מתהפכת ורבא אקרא קאי והכי

קאמר יכי כתב רחמנא ורחצו במים וממאו

עד הערב בשאינה מתהפכת אבל במתהפכת

כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה שאי

אפשר לה שלא תפלום בעא מיניה רב שמואל

בר ביסנא מאביי יפולמת שכבת זרע רואה

הויא או נוגעת הויא נפקא מינה לסתור

ולטמא במשהו ולטמא בפנים כבחוץ מה

נפשך אי שמיע ליה יּמתניתין לרבנן רואה

הויא ולר' שמעון נוגעת הויא ואי לא שמיע

ליה ימתניתין מסתברא נוגעת הויא לעולם

שמיע ליה י מתניתין ואליבא דרבגן לא קמיבעיא ליה כי קא מיבעיא ליה אליבא

דר"ש ולטמא בפנים כבחוץ לא קמיבעיא ליה

כי קמיבעיא ליה לסתור ולממא בכל שהוא

מאי כי קאמר רבי שמעון דיה כבועלה הני

מילי לטמויי בפנים כבחוץ אבל לסתור

ולטמא בכל שהוא רואה הויא או דילמא לא

שנא איכא דאמרי לעולם לא שמיע ליה

מתניתא והכי קמיבעיא ליה מדאחמיר

רחמנא אבעלי קריין בסיני רואה הויא או

דילמא לא גמרינן מסיני דחדוש הוא דהא

זבין ומצורעים דחמירי ולא אחמיר בהו רחמנא

א"ל ירואה הויא אתא שייליה 🕫 לרבא א"ל

רואה הויא אתא לקמיה דרב יוסף א"ל רואה

הויא הדר אתא לקמיה דאביי א"ל ייכולכו

ברוקא חדא תפיתו אמר ליה שפיר אמרי לְד

עד כאן לא קאמר ר"ש דיה כבועלה אלא

לממא בפנים כבחוץ אבל לסתור ולממא

בכל שהוא רואה הויא: ת"ר או יהנדה והזבה

והשומרת יום כנגד יום והיולדת כולן

מטמאות בפנים כבחוץ בשלמא כולהו לחיי

ה) [נשיל נג.], כ) [נייל מתנימא], ל) [שבת לט:], ד) [ב"ב קמב:], ד) [וייקרא טון, ו) [ל"ל או משום], 1) [וייקרא טון, ד) [וייקרא

טון, ע) וכאן ל"ל ד"ה הובה

בו ג מיי׳ פ״ה מהל׳ איסורי ביאה הל״ב

קרייז בסיני. לאו מאיש גמר קרי חוץ לב׳ מחנות כמו זב . והתם לאו חידוש הוא אלא מר אשה מאשה דמטעם נגור אשה מאשה המטנם פולטת החמיר הכתוב (דבעלי קריין) בסיני שיפרשו ג' ימים מנשותיהן: שיפוש א"מים מנשודוק:
דהא זבין ומצורעין
דחמיר. פי׳ שעתיד
להחמיר עליהן יותר מבעלי
קריין. ע"כ לא קאמר ר'
שמעון דייה כבועלה כר'
אבל לטמא במשהו רואה הויא וק' מהא דאמרינן הרא וקי מהא דאמרינן בפסחים פי אלו דברים דרי שמעון סבר כרי נתן דאיצטריך כחתימת פי האמה ויליף בעל קרי מזב וא"כ דייה כבועל הולא תטמא במשהו וי"ל דלר׳ שמעון ודאי אינה מטמא׳ במשהו וה״ק דאפי׳ סבירא לן כר׳ שמעון הא דאית ליה לעיל שאינה מטמאה בפנים כבחוץ מ"מ איפשר דס"ל דמטמאה במשהו: הנדה יום כולם מטמאות בפנים יום כולם מטמאות בפנים כבחוץ. פרש"י בראיה ראשונה אבל בשניה ליכא ראשונה אבל בשניה ליכא למימר דהא בלא ראיה טמאה היא וה"ק הזבה והשומר' יום כלומר בין שראתה ג'ימים בין שראתה ום אחד מטמאה בבית החיצון בראיה ראשונה. ינ״ל דבחנ׳ דחק דמשכח׳ שראתה ביום ראשון וביום שני ונעקר הדם ביום ג׳ ויצא לבית החיצון ולא יצא לחוץ עד יום ד׳ דאי לאו רמטמאה בפנים כבחוץ לא הויא זבה שלא ראתה ג' מים רצופין: אמאי טומאה קא פריך דאית ליה לקמן דאותו מקום של אשה בלוע הוא. ומי' לרבא נמי איכא למימר דקרי ליה טומאה בלועה משום דאיירי שנעקר מהמקור ולא יצא עדיין לבית החיצון והא דמסיק הכא נמי בשיצא לחוץ לרבא אע"ג דלא יצא . לחוץ לגמרי אלא שיצא . לרים החיצוז לגמרי. ומי לבית ההיצון לגמול. ומיי מדקאמר עשאוה כנבלת עוף טהור משמע דס״ל כאביי דלרבא אמרינן לקמן . דמקום נכלת עוף טהור כית . הסתרים הוי: עשאוה כנבלת עון- טוווו. ואע פ שלא החמירו בשאר טמאות בלועות דעלמא הכא גזרו טפי שלא יבא לטהרה ע״י טבילה זו אפי׳ נגע בה

:כשיצא לחוץ

דפשיטה דרוחה הוי אלה מחשה דמשום פולטת הזהיר רחמנא ג' ימים אל תגשו אל אשה: דהא זבין יים שישי על עושי (היא זבין קיא: ומצורעים רחמירי. אף ע"ג דאכתי כח ה מיי פ"ג מהלי שאר לא נאמרה פרשת טומאה ושילוח טמאים מ"מ ראוי להחמיר בהן יותר מבפולטת: עד כאן לא קאמר ר' תום' הרא"ש שמעון בו'. אבל לטמא במשהו רואה מדאחמיר החמנא אבעלי הויא וא"ת והא אמר בפסחים פרק אלו דברים (דף סו:) דר׳ שמעון סבר כר' נתן דוב בעי שיעור כחתימת פי האמה ויליף בעל קרי מזב וא"כ אמאי מטמא במשהו נימא דיה כבועלה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשהו והכא ה"ק אפי׳ למאן דאית ליה כר׳ שמעון דפולטת ולה מטמחה בפנים כבחוץ מ"מ מטמאה במשהו אי סבר דאיש מטמא במשהו:

בירידה ממאה. הדם טמא דביומי וטבילה חליא רחמנא וטמאה האשה משום נוגע

טומאת ערב: אמאי פומאה בלועה היא. לאביי דאמר בסמוך אותו מקום של אשה בלוע הוי ניחא דקרי ליה טומאה בלועה ולרבא נמי דאמר בית הסתרים הוי י"ל דמיירי בשנעקר הדם מן המקור ולא יצא לבית החילון והא דמסיק שילא לחוץ לרבה לה לריך שילה לחוץ לגמרי אלא שיצא לבית החיצון דהוי בית הסתרים וטמה במשה ומיהו עשהוה כנבלת עוף טהור משמע דקבר כאביי דלרבא אמר לקמן דמקום נבלת

עוף טהור בית הסתרים הוי: עשאוה כנכלת עוף מהור. אע"ג דבעלמא לא החמירו בטומאה בלועה הכא גזרו רבנן טפי כדי שלה יבה לטעות ולטהרו על ידי טבילה אפילו כשיצה לחוץ וכי משני הכה נמי כשינא לחוץ סבר דלא גזרו:

אלא יולדת בן אי בימי נדה נדה אי בימי זיבה שהוליא זיבה לא צריכא שירדה לטבול מטומאה לטהרה וכי הא דאמר רבי זירא א"ר חייא בר אשי אמר רב ייולדת שירדה למבול ממומאה למהרה ונעקר ממנה דם בירידה ממאה בעלייה מהורה א"ל רבי ירמיה לר' זירא בירידה אמאי ממאה מומאה בלועה היא א"ל "זיל שייליה לרבי אבין דאסברית ניהְליה וכרכיש לי ברישיה בי מדרשא אזל שייליה א"ל עשאוה כנבלת עוף מהור ישמטמאה בגדים בבית הבליעה מי דמי התם

מסברת נוגעת הויא לא היא מסברת לא מיפשט לן דאיכא למימר מדאחמיר רחמנא בבעלי קריין בסיני דכתיב (שמות יט) אל חגשו אל אשה ולא הזהיר על טמא שרץ רואה הויא: כולכו ברוקא חדא חפיםו. כולכם שמעתם שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחבירו בכתובות תוף שדי בפרק אף על פי (דף סא:): אמר ליה. אביי שפיר אמר לך: אבל לסחור ולטמא במשהו רואה הויא. דאי נמי דיה כבועלה מטמיא כבועלה במשהו וסתרה כבועלה: ש **הולן מטמאין בפנים כבחוץ.** בראייה ראשונה אבל בשניה ליכא למימר דהא בלא ראייה טמאה היא: והיולדת. לקמן מפרש: הובה ושומרת יום. הכי קאמר בין שראתה ג' ימים בין שראתה יום אחד מטמאה בבית החיצון בראייה ראשונה: אי בימי נדם. ילדה וראתה הא תני ליה ואי בימי זיבה הא תני ליה לזיבה: מטומאה לטהרה. לאחר שבועים והיימא לו כבית הלל דאמרי בבנות כותים (לעיל דף לה:) ביומי וטבילה תלא רחמנא דלא הוי דם טוהר אלא לאחר טבילה: **ונעקר דם.** לבית החיצון ועמד שם יום או יומים: טמאה. כל זמן שהוא בה וכשיצא בעיא טבילה אחריתי דלא טהרתה טבילה והיינו דחניא יולדת מטמיא בבית החיצון: **טומאה בלועה היא.** וקיימא לן בפרק בהמה המקשה (מולין דף עא.) טומאה בלועה אינה מטמאה לא במגע ולא במשא והכא הא טומאה בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שמטמאות בבית החיצון דהתם משום ראייה (ש דמאתמול היא וטומאת שבעה ורחמנא אמר וייקרא טון בבשרה מכי אתא בבית החיצון הויא ראייה אבל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערב דאי משום ראייה מאתמול איעקר ומאתמול הויא ראייה וראיים דמאסמול לא מהניא לה האידנא דמאסמול הוה להו ימי טומאה והשסא הוו להו ימי טוהר וטומאה בלועה לא מטמיא במגע ובמשא: אסברים ניהליה. פירשתי לו טעמא: וכרכיש לי ברישיה. הודה לדברי ונענע בראשו: בגדים בבים הכליעה. בגדים שהוא לבוש בהן בשעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאת מגע דאמר רחמנא לא יאכל לטמאה בה (ויקרא כב) אין לך אלא מה שאמור בה אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה בגדים שהוא לבוש בשעת בליעה כדכתיב (שם יז) [וכל] נפש אשר תאכל נבלה וטריפה באזרח ובגר וכבס בגדיו וטהר ובנבלת עוף טהור כתיב דנבלת בהמה לא מטמאה בבית הבליעה כדאמר בשמעתין [לקמן ע"ב] ונבלת עוף טמא נמי לא מטמאה כדאמר בתורת כהנים ואחרי פרק יבן מי שאיסורו משום בל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום בל תאכל נבלה אלא משום בל תאכל טמא:

וכי סימא חיישי׳ שמא נשסייר בה. ומספיקא קא מטמאה א"כ מאי בחתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן דחדוש הוא ולהכי בד א מיי פ"ו מהלי אי אפשר חיישינן מיבעי ליה: אלא לרבא נמי. דלא אזלה הילכך כל שעה פלטה והא דר" שמעון דיכולה לטבול לשמושה כגון שלא נתהפכה לאחר הטבילה ודרבא במתהפכת: ורנא. לפרושי לן קרא

אחא דכי כחיבה ורחצו בחים דחשתנו דיכולה לטבול בו ביום כשאינה מתהפכת. ל"א מתהפכת בשעת תשמיש ואין הזרע נקלט ברחם יחד הילכך פולטת והולכת מעט מעט אינה מתהפכת בשעת תשמיש נקלט הזרע יחד ויוצא בבת אחת: כואה הויא. משום ראייה טמייה קרא יי ומשום נוגעת בשכבת זרע דעד השתא הויא נגיעת בית הסתרים ולא הויא טמאה אלא ביום תשמיש ומגזרת הכתוב וכי פלטה נגעה לבראי ומטמיא: לסתור. בזיבה בימי ספירה אי רואה הויא מוחרת אבל נוגעת לא שאח נגעה בשום טומאה אינה סותרת דהא וספרה לה כתיבי והאיכא: ולטמא במשהו. לראייה לא בעינן שיעורא כדאמרי׳ במתני׳ [מ.] לדם נדה ולזיבה ולקרי מטמאין בכל שהוא אבל נוגע בעי שיעורא כדאמר בפירקין (לקמן דף מג:) איכא למ"ד בכעדשה ואיכא למ"ד כחתימת פי האמה: אי שמיע ליה. לרב שמואל: מתניתא. דפליגי רבנן ור"ש לעיל [מא:] דקאמרי רבנן פולטת שכבת זרע מטמא בפנים כבחוץ ולר"ש דדיה כבועלה: לרבנן רואה הויא. לענין לטמא בפנים כבחוץ ולר"ם נוגעת הויא: ואי לא שמיע ליה. אמאי מספקא ליה מסברא נוגעת הויא דהא לא מגופה חזיא אלא מה שקבלה היא פולטת: ואליבא דרבנן לא קמיבעיא ליה. דכיון דלרבנן מטמיא בפנים כבחוץ אלמא רואה הויא וכ״ש דמטמאה במשהו ולענין סתירה נמי סתרה דהא בתורת זיבה מרבי ליה מיהיה (כ) זובוף) :כי הא מיבעי ליה אליבא דר"ש ולטמא בפנים לא מיבעי ליה. דהא שמעינן לר"ש דלא מטמיא: כי קא מבעיא ליה לסתור ולטמה במשהו מהו. מי המרי׳ כי המר ר׳ שמעון דיה כבועלה לטמא בפנים כבחוץ מה בועלה לא מטמא איהי נמי לא מטמאה אבל לסתור ולטמא במשהו לא משוי לה כנוגעת דהא א"נ אמר דיה כבועלה סתרה ומטמאה במשהו כבועלה או דילמא לא שנא דכי היכי דלענין טומאת פנים משוי לה נוגעת לענין משהו וסתירה נמי משוי לה נוגעת: לעולם לא שמיע ליה מסני׳. ודקאמרינן

הגהות הב"ח (א) גם' אתא שייליה לרצא. יאליבא וכו׳ מיהיה זובה: (ג) ד"ה טומאה בלועה וכו׳ משום כאיים היא בז"ל וחיבם הנהות מהר"ב רנשבורג

א] גם' ת"ר הנדה והובה. נ"ב עיין סד"ט סי קלד ס"ק כ"ו: ב] שם אי בימי נדה נדה. נ"ב יעו"ש בסי׳ הנ"ל ס"ק ב' בד"ה ישיש כטי הסרים בין כ כדים אך מיש הכ"ח: ג] בעין משפט אות די. ג"ל מיי פ"ה מהל' איסורי ביאה:

מוסף רש"י

פולטת שכבת זרע. כגון זשמשה בזוב ופסקה והתחילה למנות ופלטה, מהו שתסתור מניינה, רואה הריא. הא דקי"ל דפולטת טמאה משום רואה היא משום נוגעת, ונוגע לא סותר לעיל לג.). ברוקא חדא תפיתו. כולכם כוה אחד